

Illustreret Familieblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 41.

Illustreret Familieblad
 udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
 pr. Aar, ufravigelig i Forstue

Den 14de Oktober 1893.

Illustreret Familieblad
 udgives af C. Wulfsberg,
 Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Sagar forvises.

Alm. P. W. Osterm.
 No. 314

Solveig.

af
Annette Sble.
(Eftertryk forbydes.)
(Fort.)

Solveigs Hjem havde alle Hænderne fulde af Arbejde; thi i Anledning af Datterens Konfirmation havde Svendsens indbudt Bygdens Notabiliteter til Middag.

Jungen havde Tid at tænke paa den unge Pige, som træt og forfulgt kom hjem, og ingen havde erindret at sætte lidt varm Mad tilside efter Middagen til hende.

I Spiskammeret var en Overflod af halv-færdige Ketter, og en Række af Former stod færdige for Stegeovn og Gryder, medens Koffekone og Piger løb travlt og svedpdrypende ud og ind.

Forældrene holdt en forfærdelig Rumsteren derinde i de mange Bærelser med Flytning af Møbler og med Borddækning. Hvor Solveig end kom hen, var der en Støj og Larm og Klirren af Kopper og Kar og Glas, saa hun tilsidt træt og opfyldt af saa mange modstridende Tanker endelig ganske modløs satte sig alene ud paa Verandaen.

Snart kom Koffekonen med en topfuld Tallerken af alle gode Sager og rakte hende.

"Stakkels Solveig, Du er vel baade træt og julten Du, kan jeg tænke; men nu maa Du bare forsyne Dig godt — en Smagebid af lidt af hvert — og borte var hun ligesaa hurtigt, som hun var kommen.

Solveig forsynede sig af Koffekonens velsmagende Ketter med ungdommelig Appetit, og efterhaanden som hun spiste, kviknede hun op og begyndte at følge Travligheden omkring sig med mere Interesse.

Smidlertid var der intet Sted Fred eller Hygge at finde, og hun gik omkring med et angstfuldt, uroligt Hjerte.

Der var ingen, som bekymrede sig om, hvorledes det stod til derinde i dette unge Hjerte, som paa Morgendagen skulde fremstilles i Menighedens Forsamling for Guds Ansigt til en alvorlig Prøve og Grafsning, og som netop i denne Tid var saa stærkt paavirket af Guds Aand.

Selv sølte hun Stundens Ålvor, medens Forældrene, som skulde være de første til at lede sit Barn frem for Guds Ansigt, gjorde alt sit for ved Brast og Bram at drage Sind og Tanker bort fra ham, som saa kjærlighedsfuldt beder: "Min Søn, min Datter, giv mig dit Hjerte."

Efterhaanden blev den unge Konfirmand ogsaa revet med i Strømmen.

Flere Præsenter var allerede ankomne, som Moderen ikke kunde dy sig for at vise frem, saa var det alle de fornemme Gæster, som havde modtaget Indbydelsen, saa var det Dækningen af Middagsbordet, som maatte være fuldt færdig prydet med velordnede Blomstervaser, og Efterhynet i alle Bærelser, at alt var i Orden; thi man skulde da saa se, at Folkene paa Lie ogsaa forstod at arrangere en Fest.

Moderens muntre, lykkelige Stemning smittede uvilkaarlig Datteren, saa hun snart med Liv og Lyft sprang omkring og hjalp med Haandsrækning, hvor det paatrævedes.

— Endelig var Solveig færdig og kunde se ind til Bedstemoderen, som hele Eftermiddagen havde ligget og ventet paa sin Yndling.

Da hun kom hen til Sengen, trak den gamle, skjælvende Haand en liden Pakke frem, som hun omhyggelig havde gjemt ved Sengen.

"Jeg har stundet svært efter Dig, vesle Solveig, men jeg ved, det er sliig Tilstelning derinde for Dig, for Karen har fortalt det, ser Du, og din Moder har vel havt Brug for Dig. Her skal Du se, jeg ogsaa har en liden Gave til Dig, Barnet mit, og Du maa holde den i Ågt og Væ, for den er et Minde om din Bedstefader."

Langt om længe fik hun med de rystende Hænder pakket en smuk gammel Sølvølje med et lidet bævende Guldhjerte i Midten ud af de mange Papirer.

"Er den ikke vakker, vesle Solveig?" spurgte hun med et lyst Udtryk i de matte Øjne, idet hun rakte den til Sønnedatteren, "han gav mig den paa Bryllupsdagen vor — aa nej, aa nej for en Glæde —

da var vi unge og friske vi ogsaa, vesle Solveig."

"Holdt Du saa svært af Bedstefader?"
"Om jeg holdt af ham! ja det skulde jeg mene. Min Fader vilde, jeg skulde have en, som var baade rig og fin — men jamen fik vi vor Billie tilslut aligevel."

"Jeg har ofte tænkt, at Bedstefader maa have været streng."

"Kjære, hvor kunde Du tro det, Guldungen min; han var saa snil og god, som Dagen var lang — og snart skal jeg træffe ham igjen — snart —"

"Fader er streng, Bedstemor, han vil nok aldrig bøje sin Billie."

"Din Fader slægter paa Bedstefader — han var streng nok han, men saa fik Herren tilslut Bugt med ham ogsaa, jamen gjorde han det."

Solveig stod med Sønnen i sin Haand og tænkte paa, da Bedstemoder bar den som en ung, lykkelig Brud.

"Mange Tak, Bedstemor, for den pene Gave! jeg skal nok holde den i Ågt og Væ, kan Du tro?"

"Ja, det maa Du, vesle Solveig; jeg fik den af din Bedstefader paa Bryllupsdagen vor."

"Ja, Du har fortalt mig det, Bedstemoder."

"Aa ja, Du kan tro, vi var glade den Dag, for min Fader havde negtet os at holde af hinanden før."

"Ja, Du kunde nok være glad da, Bedstemor, Du fik ham, Du holdt saa meget af."

"Aa ja for en Glæde — og snart skal vi samles igjen."

"Du kommer nok til at være hos os en god Stund endnu, Bedstemor."

"Aa nej, vesle Vennen min, jeg faar snart hjemlov nu. — Du maa lukke Øjnene mine og pynte mig med den hvide Bryllupsdragten Du, vesle Solveig, og saa skal Du lægge Salmebogen min opilaet paa Bringen, Du maa erindre Dig, at det skal være Salmen: 'Gaf nu hen og grav min Grav! Jeg er træt, nu vil jeg slumre'."

"Ja, Bedstemor, det vil jeg," svarede Solveig grædende.

"Du har været Solstraalen for Bedstemoder Du, vesle Vennen min, fra Du var saa stor, at Du kunde krybe ind i Kammeret mit."

"Du har bestandig været saa god og snil mod mig Du, Bedstemor. Ved til Gud for mig — bed at jeg maa komme til at ligne Dig" — og hun strøg hjærteguende den gamle, kolde Haand, som hun holdt mellem sine fine hvide, bløde Hænder.

"Aa ja, aa ja, som jeg tigger og beder Vorherre for Dig, kjære Barnet mit, at Du maa blive bestandig til Guden og saa Livsens Krone — bestandig til Guden og saa Livsens Krone," gjentog hun saa højtidelig, at det gik som elektriske Strømninger gennem det unge, let bevægelige Hjerte, og Solveig græd højt.

"Ja, var vi der Bedstemor, hjemme hos Jesus, vor Frelser!" sagde hun hulkende, medens hun hystes at se sig selv liggende der lig Bedstemoder med mat Blik og foldede Hænder.

"Snart, Barnet mit, er vi der allesammen, Klofken slaar, Tiden gaar, Evigheden forestaar. Gud lønne Dig, vesle Solstraalen min, for al din Kjærlighed mod gamle Bedstemoder."

"Du har havt saa liden Hygge hos os Du, Bedstemor, hver har tænkt paa sit, men Du har bestandig været lige taalmodig og god og snil Du, Bedstemor," og hun lagde sit varme, taarevædede Kind tæt ind til Bedstemoderens.

"Aa ja, Fader og Moder har været optaget af sit de, Barnet mit, men saa har Vennen over alle Venner saa dejlig forforkort Tiden for mig, gammel og strøbelig som jeg er i alle Maader — jamen har han det."

"Gud ste Lov, Bedstemor, Du er lykkelig Du, som er kommen saa langt."

"Ja, Gud ste Lov, at jeg er kommen saa langt — at jeg er saa nær Hjemmet — jeg er snart rejsefærdig nu, Barnet mit — — — Græd nu ikke sliig, vesle Solstraalen min, Du er Herrens eget Lam, og han vil nok, naar Tiden kommer, bære Dig ind i Faderhuset deroppe. — — —"

Herren velsigne Dig til evig Tid, Solveig," og den skjælvende, famlende Haand lagdes højtidsfuldt paa det gulløkkede Hoved, som hvilede mod Sengen.

Saa greb Solveig den velsignende Haand og førte den til Læber og Kind, og saa sagde hun stille Godnat og gik ud.

Der var noget saa højtidsfuldt, forklaret over Bedstemoder i aften, som greb den let bevægelige Pige med en forunderlig Magt.

Hun havde aldrig før vidst, hvor inderlig hun var knyttet til Bedstemoderen eller rigtig tænkt paa, hvor tungt og tomt det vilde blive efter hende, naar hun engang blev borte for at hvile ud derhjemme paa Kirkegaarden.

Ja, hun vilde lukke hendes Øjne og pynte hende i Brude dragten, det vilde hun. — Bedstemoder havde ingen anden Ven henede uden hende og gamle Karen Husmandskone.

Saa gik hun til sit eget lille Kammer, og snart sovneede hun ind med Jesu Navn paa Læberne og med Guds Fred i Hjertet.

I Julehelgen er mange Byfremmede indkommen til Bygden, og blandt Ungdommen er der store Forventninger om Baller og Selstaber.

Imorgen skal der være stort Bal hos Lensmand Karlsen, og mange har vidst at berette omkring i Bygden om alle de storartede Tilstelninger, om al den Fryd og Lyft, som der vil blive de lykkelige Indbudne tildele.

Svendsen gaar lummerhed med Hænderne paa Ryggen og maaler Gulvet med iltre, urolige Skridt, som ikke netop tyder paa Julestemning derinde i det brede Bryst.

Hustruen sidder tilsyneladende rolig og ligegyldig med sit Hækstøj, og Solveig staar ved Vinduet stirrende med et aandstrævendt Blik ud i det skjønne, solbelyste Vinterlandskab.

Den Lensmanden er en Lurendrejer — rigtig en Ræv, skal jeg sige Dig, Andrine, rigtig en Ræv — og han værstandsede foran sin Vegt-halvdel i Sofahjørnet.

"Ja, det kan gjerne være det, Du, man skal ikke skue Hunden paa Haarene heller."

"Nej vist nej, og den Rigdommen, som der siges skal ophobes der, faar vel baade Per og Paal være med at lægge sin Skjærv til."

"Du tror da vel ikke, at han bedrager Folk?"

"Jo, saa sandelig tror jeg ikke det, Du — men bevares — saa fint og uformærket ser Du"

"Fy dal!"

Men kom nu bare ikke og krus for ham med Snapser og Æl og Stegning og Brasning og sliige Drikedariet, naar han hernæst kommer til Lie — hører Du, hvad jeg siger, Andrine?"

Og atter standsede han iltert foran Hustruen.

"Aa, ja vist hører jeg det, ja, men sligt noget har jeg hørt saa mangen god Gang, Svendsen, og jeg kan da vel ikke for, at Manden ikke beder os til Laget sit."

"Du! hvem har sagt det da?" svarede han bidst.

"Men saa undres jeg rigtig paa, hvem af os to det er, som kruser mest for Lensmanden jez, Svendsen. For mig kan de saa inderlig gjerne have hele Stafen sin for sig selv, jeg kruser sandelig ikke hverken Lensmanden selv eller den fine Fruen hans."

"Nej, det var Ket, Mor, sliig skal de have det. Og naar det kommer an paa det, saa faar nok den fornemme Frue vente en god Stund, før hun kan konkurrere med Dig i Madlavning, Andrine, hun kan da vistnok ikke profitere af Lærdommen fra en fornem Skriverfamilie hun, som er kommen fra et ganske tarveligt Bondestel."

"Aa nej, skal man blive maalt efter Madlavningen saa."

Hu gik Solveig tvært ud af Stuen; huf — naar Forældrene begyndte sliig, blev det saa utaaleligt i Hjemmet, at hun gjerne skulde høre Lyft til at rejse til Verdens Ende.

Saa var ogsaa Bedstemoderens Kammer for altid lukket for hende.

"Forresten skal jeg sige Dig en Ting jeg, Andrine," begyndte han med lavere Stemme — "det er nok hun, som gik nu, der er Stræmslet for dem, der i Lensmandsgaarden. Harald Sandberg skal fattes til Emma, ser Du, det er soleklart, men kanste det ikke bliver saa let gjort som sagt det —"

"Harald har været svært ofte her, siden han kom hjem fra Landbrugsskolen, og det er sikkert, at han har et godt Øje til Solveig."

"Det samme mener jeg Du — aldeles utvivlsomt — noget i Gjære der."

Nu fik Samtalen ganske andet Emne — „aldeles utvivlsomt“ — gjentog han for sig selv og stottede bort paa Hustruen, som sad i egne Fremtidsdrømme, medens Fingrene gik i stor Hast.

Der bankede nogen paa Døren.

En ung Mand traadte bukkende ind og leverede Svendsen et firkligt Kort — „Indbydelse til Hr. Svendsen med Frue og Frøken Datter til Aftenfest hos Lensmandens imorgen.“

Svendsen lyfte op som Sol paa en Vaardag.

„Tak, tak — De maa være saa god at frembringe vor Hilsen — der er vel ingen Hindringer, Mor?“

„Nej, ikke fra min Side; Solweig faar svare for sig selv,“ svarede hun med et lyst Smil paa Datteren, som netop hurtig traadte ind.

„Na, Nilsen, tror De ikke, jeg forstod Deres Grinde?“ sagde Solweig skjælmst til Kontorbetjenten, som allerede derude paa Gaarden, da han steg ud af Stæden, fortalte, at det bare var et Forretningsbrev til hendes Fader, han skulde overbringe. — „Na, jeg er saa strækkelig glad, vi begyndte sandelig at tage Haabet nu,“ bujede hun ud, og var næsten ellevid af Henrykkelse over for første Gang at skulle faa deltage i et virkeligt Bal.

„Hvilken liden Baafestop Du er, Solweig,“ rettede Moderen.

„Skal vi ikke faa et Glas Vin, Mor?“

„Jo, straks.“

„Kanste en liden Snaps ikke vilde være saa ilde i denne skarpe Vinterfulde — — Ja sandelig bider den i Næsen, ja,“ og Svendsen gned fornøjet Hænderne, da han kom tilbage efter at have været en liden Svip ude hos Hesten.

Bin og Rager var i en Fart kommen ind.

„End hvad siger Du om en Taar Kaffe, Mor? Nilsen kan trænge en liden Hjertestyrkning.“

„Nej, tusind Tak! jeg faar nok skynde paa nu,“ og han saa paa sit Uhr.

„Ja, det er vel ganske saa, mange Steder at være over“ — og Svendsen fulgte selv med ud i Entréen for at hjælpe den unge Mand Tulluppen paa, pratede, lo og bukkede og var i sit allerstærkeste Hjørne.

„Farvel, Farvel — hils saa meget!“

Saa pilede Hesten afsted, og Svendsen tog Tulluppen opover i et Par Skridt.

Han greb igjen Indbydelseskortet — „Bevares — fuldt ud en Gentleman den Lensmanden!“

„Det var nok det, jeg kunde skjønne, at vi ikke skulde blive skudt for Blug,“ sagde Hustruen stadsfro.

„Nej, naturligvis, sandt og sige saa troede jeg det heller ikke, men jeg syntes, det var bedst, at Du og Solweig kunde være forberedt paa begge Dele.“

„En skal høre saa meget.“

Han overhørte Hustruens Bemærkning og gik i Berlehumør bort til Solweig.

„Nu, vesle Solweig, gjælder det at sætte Stafen istand da — Du har vel ikke sparet paa noget, Andrine — det er et fint Hus hos Lensmandens.“

„Det er svært hyggeligt,“ faldt Fruen ind.

„Ja, bevares, det lader sig ikke negte, Lensmanden er unegtelig en Gentleman — det skinner nok igjennem, at han er en studeret Mand — og dygtig Forretningsmand — punkkelig og akkurat — det maa man lade ham.“

„Na ja, det bliver vel baade Steg og Toddy efter denne Dag ogsaa,“ drillede Hustruen oprømt. „Mener Du det Du, din Ertrok,“ lo han fornøjet.

Men Solweig var allerede ivrig ifærd med at trække frem af sine Komodestuffer deroppe paa sit Berelse Berle og Sløffer og Armbaand til Prøve foran Toiletspejlet.

Den fint striglede, glindsende sorte Hest stod allerede, utaalmodig vrindsende og strabende med Hovene saa Sneen sprutede, forspændt for Familieflessen udenfor Hovedindgangen paa Lie.

Svendsen stod stiv og stram i sort Dres og blændende hvidt Bryst og betragtede med forslagne Arme tilfreds sin Datter, medens Hustruens brede, brujende Skikkelse kredede omkring Solweig for at lægge sidste Haand paa den unge Piges Pjunt.

Til sidst heftede hun en friskt duftende Rose paa sit Barns Bryst.

„Na, Mor, den klemmes istykker under Kaaben,“ sagde Solweig, og saa blev den taget forsigtig med i et Kræmmerhus, og Moderen gemte den selv i sin egen varme Peltsværkskaabe.

Svendsen saa paa Uhret; det var saamen paa Tide at komme afsted nu, skulde man ikke risikere at blive de sidste.

Det var en frydefuld Fart for Solweig, da hun vel indhyllet og tilknappet sad ved Moderens Side med Faderens brede, ulvekindsklædte Ryg foran sig.

Med kraftige Raver tøjlede han den vilde Hest, som vrindsende og knæggende under stærk Bjældeklang i knitrende Frost og det klareste Maanestjens og henover Jern, saa Isstykkerne sprutede fra de taktfaste Hovslag.

Allerede langt borte saa de Lensmandsgaarden et lidet Stykke deroppe i Bakkehødet ligge festligt oplyst, medens fuldpakkede Slæder stævneede frem fra flere Kanter.

Da Solweig ved Moderens Side traadte ind i den straalende Balsal, bankede Hjertet voldsomt.

Hun solte sig saa klodset og ubehjælpelig som en liden Skolepige og var glad ved hurtigt at kunne dale ned ved Moderens Side, medens hun sendte stjaalne Blikke omkring i Salen.

Der sad Damer i lange Rækker, livligt passiarende, men for Solweigs Øren lod det som en jummende, uforstaaelig Rysværn. De unge Piger havde lejret sig gruppevis og spogte og lo sammen, medens Solweig sad der saa alene, næsten skjult af Moderens brede Skikkelse.

Derborte stod Synøve Sandberg i graa Silke og med Blomster paa Haar og Bryst ivrig passiarende med den nye ankomne stive, fornemme Sorenskriverfrue.

Synøve, som var et Aar yngre end Broderen, lignede ham meget, og Søster og Broder holdt meget af hinanden, skjønt de havde levet adskilt lige fra de tidlige Barneaar. Da deres Moder gik bort, kom nemlig den lille Pige til sin rige, børnløse Kloster, hvor hun nød en udmarkt Opdragelse, og kun som Gæst tilbragte hun hvert Aar en Tid i sit Fædrenehjem.

I den sidste Tid har hun dog, siden Faderen blev rammet af Slagtilfælde, standhaftig holdt ud hos den unge, vanstelige Mand, der ubehjælpeligere end et lidet Barn, stadig har praetrævet den opofrende Datters Nærverelse.

Imidlertid er Bedringen gaaet raft fremad i de sidste Uger, saa der næres de bedste Forhaabninger om den før saa stærke, kraftige Mandes Helbredelse.

Synøve har flere Gange fulgt med Harald til Svendsens i det sidste, og Solweig, som i høj Grad har følt sig tiltrukket af den unge Piges jevne, ligefremme Væsen, ønsker nu, at hun maa faa Dje paa hende og hjælpe hende til at komme sammen med de unge Piger, hvoraf flere, som er paa Tulebesøg hos Bygdens mange konditionerede Familier, er hende fuldstændig fremmede.

Men der kommer Emma Karlsen, lys og smuk og smilende som altid, og slaar sig ned hos hende, og saa stikker de to Beninder Hovederne sammen og hvirker og ler, og al Rjedsomhed er som dunstet bort.

Saa spiller Musikken op — et helt lidet Orkester med Stryg- og Blæseinstrumenter — og medens Tonerne bruser gennem Salen, kommer de dansende Herrer ilkom ind fra de tilstødende Værelser; frit samtalende staar de og trækker i de hvide Handsker, medens Blikket spejder omkring i Damernes Rækker, og de unge Pigehejter banker med en forunderlig Sammenblenden af Frygt og Forventning.

Der stiler Harald Sandberg lige mod de to unge Piger derborte i det fjerne Hjørne. Han er nemlig anmodet af Værten om i hans Sted at aabne Ballet, og medens han bukker galant for Emma og rækker hende Armen, strejser et varmt Blik Solweig, som rødmande slaar Øjet ned.

Men Solweig bliver siddende ubemærket tilbage. Snart valser Par for Par henover det glatte, fine Salsgulv, medens hun interesseret følger dem med Øjnene.

Hvor nydeligt Harald dansede, og hvor smukt han førte sin Dame — hun havde egentlig aldrig før lagt Mærke til, hvor vakker han i Grunden var. Og Emma, hvor hun straaled!

Det skulde rigtig være morsomt, om de to kunde blive et Par, tænkte hun og kunde ikke faa sine Øjne fra dem.

Det tænkte imidlertid ikke hendes Moder, som jendte alt andet end venlige Øjekast til dem, som de oprømt passiarede sammen under Danjen.

Men det tænkte netop Fru Karlsen, den galante Værtinde, der gif fornøjet omkring mellem de ældre Damer og passiarede livligt, medens Blikket fulgte de Dansende.

Stuffelsen blev større for Solweig, da hun ogsaa maatte sidde over den anden Dans, en livlig Polket, som aldrig syntes at ville tage Ende med sine mange vekslede Ture.

Det var svært, hvor Harald Sandberg var optaget af de unge Damer, de slog formelig Kreds om ham, og ved frit Balg var han neppe af Gulvet.

Solveig sad der trist og stur, hun havde umaa-delig lyst til at danse, og Polket var hendes Indlingsdans; men skulde hun blive siddende sliq oberseet hele Aftenen, vilde hun langt hellere have været hjemme og i Seng.

Sich — det var saa ækkelt at sidde sliq ventende paa et naadigt Blik fra de frye Herrer!

Tanken gif uvilkaarlig til Trykke — han vilde nok først og fremst søgt hende op, men han var ikke sin nok han, som var fra det vesle Birkeby, endda han fuldt ud kunde maale sig med alle Bygdens unge Herrer baade i Damselse og Opførelse.

Fru Svendsen strammede sig op med sin værdigste Mine, medens det ordentlig kogte af Harmederinde i hendes brede Bryst.

Imidlertid holdt hun Udfig med Harald, der, optaget og varm som han var, alt imellem gjorde et Raft paa Hovedet og for med Haanden gjennem den svære Haarhulde.

Det skarpe Moderøje opdagede, at han jendte varme Blikke mod den Krog, hvor de sad.

Da den tredje Dans spillede op, kom han med raske Skridt mod Solweig.

Aldrig i sit Liv havde hun været saa taknemmelig mod Harald, som da han ved sin Arm galant førte hende ind i de Dansendes Række.

Og da Solweig let, yndigt og glædestraalende svarede forbi Moderen ved den unge Sandbergs Arm, kom der ogsaa Liv i hende.

Hun flyttede fra den ene til den anden, passiarede og lo og var i det brillianteste Selskabshjør, medens Datteren under Forbisfarten jendte hende glædestraalende Blikke.

Og Solweig blev herefter optagen til hver Dans.

(Fort.)

Historien om en Time.

af

Hilda Newman.

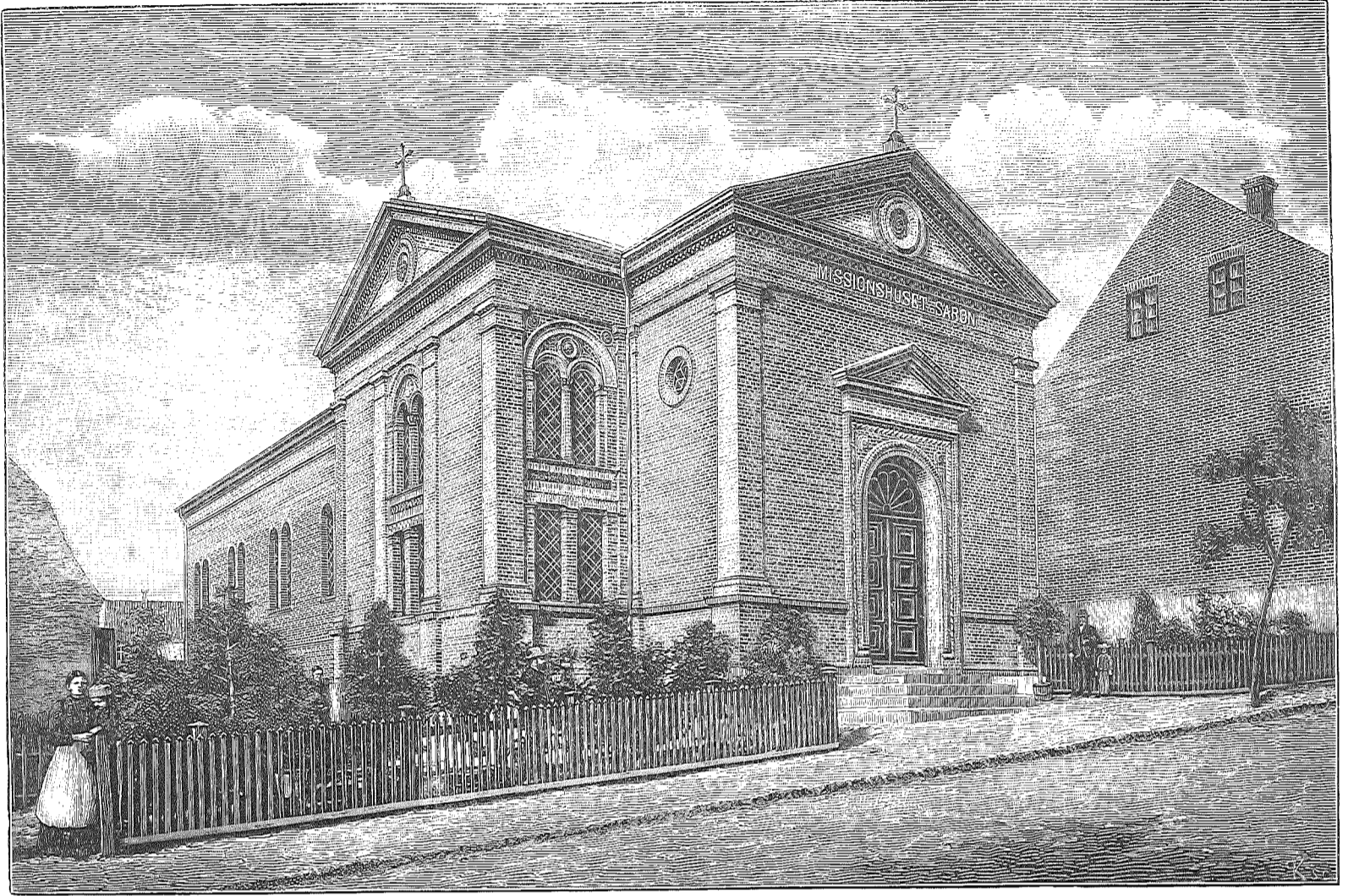
g dette er Enden paa det hele!

De skarpe Spørgsmaal og de vrømtne Svar, Sukke, Taarer og Trætter er forbi, og i deres Sted hersker Afgjørelsens kolde Tausshed.

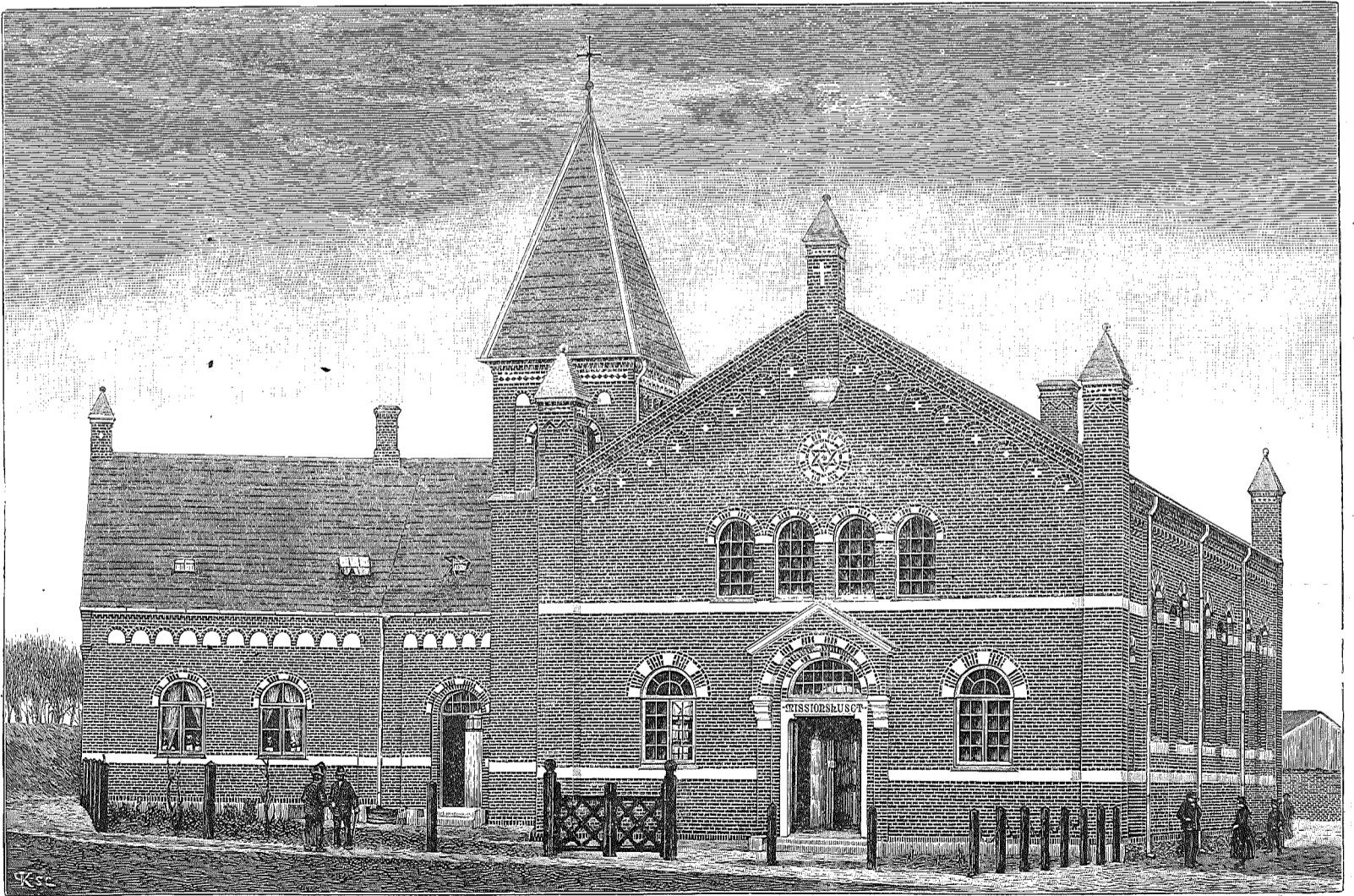
Hvorledes begyndte alt dette? Ingen af dem kunde sige det med Bestemthed. Men Pinen af en uværdig Mistanke og en Stoltthed, der foragter at besvare Tvivl om en oprigtig Kjærlighed, har formodentlig været nok til at tilintetgjøre Erindringen om ti Aars lykkeligt Samliv.

De vil stilles. Der er intet andet at gjøre, siger hun, og han bifalder taus, idet han forstaar, at det er umuligt at leve sammen paa denne Maade. Med største Ro ordner de sine Sager, som om det blot gjaldt et Par Ugers Fraværelse, istedetfor at Hjemmet skal rykkes op. Han vil straks rejse, men hun vil forblive en Stund i Huset, indtil hendes Moder kommer, da vil hun flytte sammen med hende og opfige alle Tjenerne med Undtagelse af den gamle Pige, der passer deres Barn. Na! Det er Tanken paa deres Barn, som gjør Skilsmisfen saa haard, og han føler, at den sidste Lænke mellem dem er brudt, naar han overlader det lille Liv i Hænderne paa den Rone, som ikke stoler paa ham, og han tænker med Bitterhed paa, at Barnet vil oplæres til at hade sin Fader.

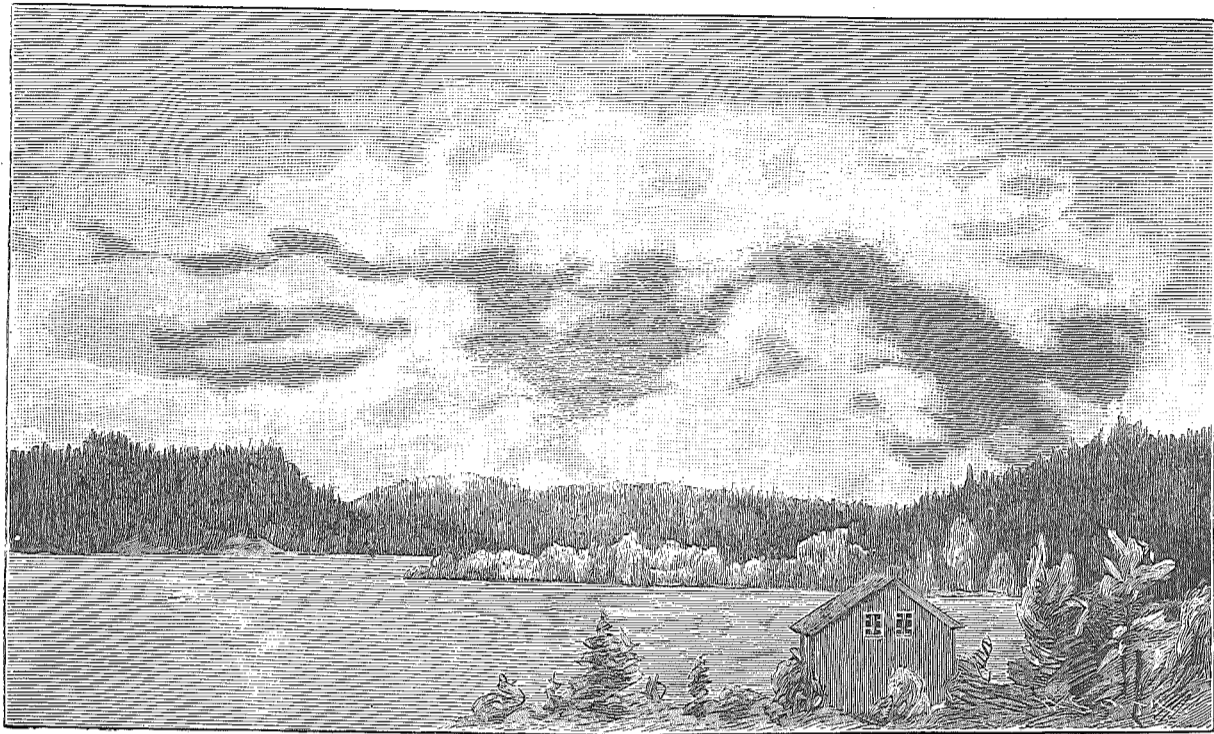
Hun sidder i Dagligværelset og ser ligegyldig ud af Vinduet, men hun er overrasket over den Ro,

Missionshuset „Saron“ i Randers.

Missionshuset i Fredericia.

Parti fra Nordmarken ved Kristiania.

I Haaanen. Efter et Billede af B. Meyerheim.

der synes at hvile over Huset. En Virekasje holder paa at furre udenfor Vinduet, og dens Toner føles saa gjennemtrængende for hendes anspændte Nerver, at hun er særdig til at strige højt; men hun sidder fremdeles stille med Hænderne overkors, idet hun forsøger at indbilde sig, at hun er lige glad med det nærværende, det forbigangne og det tilkommende. Hun lytter ubevidst efter de hurtige, tunge Fodtrin ovenpaa, hvor hendes Husbond holder paa at pakke sin Kuffert til Rejsten. Hun er ganske angstelig et Øjeblik, idet hun kommer ihu, at hun har lagt tilside hans Vinterfrak, som han muligens vil faa Brug for, dersom han kommer til kolbere Egne; men hun befinder sig efter et Øjeblik og rører sig ikke af Stolen. Hun lader de bitre Tanker faa den øverste Plads i sit Hjerte; thi hun føler sig forvisset om, at Skilsmisse er det ene rigtige for begge Parter.

Han er ovenpaa, hvor han er ganske hjælpeløs med at finde de forskjellige Nødvendighedsartikler, som hidindtil har været bragt ham af kjærlige, omfjorgsfulde Hænder, men han ønsker ikke at staa Ansigt til Ansigt med sine forbaufede Tjenere, derfor pakker han alt om hinanden, idet han forsøger at undertrykke en smertelig Fornæmelse, der trænger sig ind paa ham, naar han tænker paa hendes stenhaarde Vigeegylighed. Han holder paa at pakke, og Virekassen fortætter med at jurre det ene Nummer efter det andet. Omfider er han færdig, og han kommer jagte ned Trappen, idet han i Gangen giver forskjellige Ordre om de Sager, der tilhører ham personlig. En skarp Jagttagelse vilde uden Tvivl have lagt Mærke til, at han taler og ler lidt unaturlig. Den lille, blege Kone sidder ubevægelig i Værelset og hører paa ham, i sit Hjerte føler hun meget godt, hvad han forsøger at skjule.

Det er en stor Overvindelse for en Mand at forlade sit Hjem, men hvis er saa Skylden? De gamle Argumenter og Mistanker opstiger i hendes Hjerte og dræber alle andre Følelser.

Han kommer ind i Dagligstuen med Hatten i Haanden meget fast og rolig. Hun bevæger sig ikke. "Farvel," siger han, idet han rækker ud sin Haand.

"Farvel," svarer hun, idet hun mekanisk tager hans Haand.

Han standser ved Døren, og deres Øjne mødes. "Det er bedst, at vi skilles," siger hun jagte, og han gaar uden at sige et Ord.

Derpaa begynder det at juse og synges for hendes Øren. Virekassens Toner bliver højere og højere, indtil de bliver et Orgeles Toner. Det straalende Dagslys forandres til et dunkelt Lys i en Kirke, hvor hun befinder sig iført en hvid Kjole, der er besat med Perler og Blomster. Hun hører en sagte Mumlende af Stemmer og Råsen af lange Kjoleslæb. Hun hører en klar Stemme, hvis Kraft trænger sig ind i hendes Hjerte, idet den byder hende at elske, ære og adlyde, og af sit Hjertes Dyb lover hun det. Gud! Gud! Hun mente at holde dette Lofte.

Derpaa hører hun forskellige Stemmer og Rulsen af Vogne; men hun ser blot den stærke Arm, som holder hende fast, og det kjære Ansigt, der fuldt af Kjærlighed bøjer sig ned mod hende.

Med et lidet Suk aabner hun sine Øjne. Har jeg sovet? Nej, men Virekassen er endelig færdig og fortætter nedover Gaden efterfulgt af en hel Del Gutter og Piger, hvis Øren synes meget godt om denne Musik.

Hun rejser sig. Hendes Ben skælver; idet hun slæber sig tværs over Gulvet, kaster hun et Blik paa det store Spejl, hvor hun faar se et blegt, vildt udseende Ansigt. Hun aabner Døren til Gangen og gaar ud; Synet af den tomme Hatterække, Fraværelsen af Frak og Stof og den behagelige Duft af en god Cigar bringer Uigjenkaldelsen af det opløste Hjem mere levende for hende end noget andet — mere end de faa Ord til Afsted, det kolde Haandtryk og Lukningen af Gangdøren for en halv Time siden.

"Er det blot en halv Time siden?" mumler hun og ser paa Kloffen. "Det forekommer mig som en hel Evighed! Nu rejser han længere og længere bort fra mig og kommer aldrig tilbage — aldrig for at kjæle, lære og elske mig; thi — hun sukker — han elskede mig engang over alle Ting paa Jorden — aldrig for at le til mig og kalde mig sin kjære lille Kone, aldrig for at holde min Haand eller bede mig om at hjælpe sig! Han tænker paa sit forspildte Liv og Kjærlighed, ja han vil tro, at han har forspildt det for min Skyld. Han tænker paa vort lille Barn, han bad ikke Farvel med det — hvorledes kunde han

bære det over sit Hjerte, stakkels Mand?" Al Der er fremdeles noget at elske for hende, men hvad er der for ham? Med bitre Taarer erindrer hun, hvor rolig han overgav Barnet til hende, og hvorledes hun modtog Offeret som en selvagt Ting, uagtet hun meget godt vidste, hvormeget det kostede ham.

Med bankende Hjerte gaar hun op i anden Etage. Det koselige, smukke Barneværelse er tomt.

Pigen har som sædvanlig taget Barnet med sig til Parken. Hun gaar ind i Soveværelset, der fremdeles er i Uorden, og hun har ikke Mod til at gjøre det istand, uagtet hun føler, at hun kunde have godt af lidt legemligt Arbejde. Solen skinner varmt ind i Værelset, men hun fryser.

Der er intet uden Ensomhed i hele Huset, og hun kan ikke taale det; thi det bringer hende til at tænke, og hun tør ikke tænke.

Idet hun neppe ved, hvad hun gjør, finder hun frem Hat og Handsker og vender sig om for at gaa, men paa Dørrærskelen støder Foden mod noget — hvad for noget? Det er det lille Fyrstehus af Sølv, som han altid brugte, og det har han mistet. Hun maa bringe det til ham — derpaa kommer hun ihu saameget, og den forunderlige Kvinde bedækker det med Kys og Taarer. Hun skynder sig nedover Trappen og ud af Huset; hun er allerede et langt Stykke nede i Gaden, førend hun huster, at hun springer, fordi hun ikke kan udholde at være alene. En forfærdelig Følelse af Uro vil ikke lade hende være i Fred — hun, som var saa rolig for en kort Stund siden.

Hun bryder sig ikke om de forundrede Blikke; hendes Kinder er røde af Anstrængelse, og nu og da er der en Snappen efter Pusten, som hun ikke kan tilbageholde.

Hun passerede det gamle Palads, hvis Historie de havde læst sammen, hun passerede Dammen med alle dens smaa Skibe, hun løb forbi Barnepiger, Børn, grublende Filosofer, hun skyndte sig for at naa den hyggelig Kro, hvor et glædeligt velkommen ventte hende.

Nu er hun tæt ved, men Bladsen er tom, og Barnepigens snakker med en anden Pige. Hun fortætter at løbe, men standser pludseligt; thi under et skygfuldt Træ staar han og tager Afsted med Barnet. Hun hører hans venlige Ord og de kjærlige, omme Svar; uden selv at vide det strækker hun ud sine Arme, idet en stor Bølge ligesom overbømmer hendes Hjerte og drukner alle bitre Tanker. Om en liden Stund vil han gaa, og da vilde denne Kjærligheds Bølge være kommen for sent.

Hun nævner jagte hans Navn, og han vender sig om. Hendes Hat sidder skævt paa Hovedet, hendes Haar er faldt ned, og hun har revet sin Kjole istykker paa nogle udstaende Grene, dog synes han, at hun aldrig har været smukkere, idet han bevarer hendes jagte Tiltales og tager hende i sine Arme. Der hersker dyb Tausshed. Saa fremstammer hun fra Dybet af et saaret Hjerte:

"Tilgiv mig, min dyrebare Mand!"

Klitgaarden.

Af „P“.

(Fortf.)

Det nye Hjem.

Det nye Hjem var smukt, hyggeligt og velhavende. Malerier paa Væggene og lange, fryndede Gardiner for de høje Vinduer. Kaptejnen elskede det smagfulde, velordnede Hjem, hvor det kun var forundt ham at dvæle saa Uger eller Maanedes af Aaret.

Else lærte hurtigt at bevæge sig frit og let i disse uvante Omgivelser; men bedst befandt hun sig dog inde i hendes og Thyras tarvelige Værelse, hvor Støjen fra Gaden ikke trængte ind, og hvor de uforstyrret kunde hengive sig til Læsningen. Om denne drejede hendes mest Interesse sig. Vel kunde hun beundre de stolte Bygninger og alle den store Hys mange Herligheder, Thyra var saa ivrig for at vise hende; men hun blev dog snart træt, og befandt sig ikke vel i den brogede Menneskevrimmel. Smuk Musik

henrev hende, og med stor Iver deltog hun i Musiktimerne.

Det kantede, vesterjydske Sprog fik ofte Lærere og Lærere til at smile; men Kaptejnen havde anmodet om, at der ikke maatte rettes paa hende — han vilde ikke have hende affekteret; hendes hurtige Memme vilde nok hjælpe hende over Vanskelighederne lidt efter lidt. Saaledes gif det ogsaa. Hun lærte snart at sige „jeg“, og kun naar hun blev ivrig eller utaalmodig, kom det jydsk „a“ saa raft over hendes Læber.

Thyra vilde endelig, at de skulde gaa ganske ens klædte og pinte endog sit krøllede, gjenstridige gule Haar ind i to Fletninger, der dog ikke kunde blive saa lange som Elses, hvormeget hun end halede i dem; den blaa Sløjfe maatte da gjøres længere og større end Elses; men Fru Richard smilede og glædedes ved at se Børnens gjenfaldige Kjærlighed.

Glemte da Else dem derhjemme ved den fjerne Kyst? — oi nej — nej! Naar Postbudet bragte Brev med Birgittes store, stive Udskrift, skyndte hun sig med bankende Hjerte til den fjerneste Kro for uforstyrret at hengive sig til alle de Tankebileder, som Læsningen af Brevet tryllede frem for hende. Hvormeget hun end kjæmpede imod, kom Taarerne frem og fik Bogstaverne til at svømme som i en Taage. Der stod intet om, at de længtes eller javede hende, og dog var det at læse imellem hver Linie. Hun syntes at høre lille Broder kalde ad sig, de større græde over Lektierne, Moder julle og Faders Blik søge uroligt efter hende i hver en Kro; hun syntes, hun hørte Birgittes Bæv arbejde rastløse end nogensinde og at se flere hvide Striber i det mørke Haar.

Else spurgte aldrig i sine Breve, om Havets Fristelser endnu havde Magt over Faderen, og Birgitte nævnte intet med rene Ord, men lod hende dog ane, at Tryllet var brudt og neppe vilde faa sin Tillokkelse mere. Sikker er det, at den Dag, Kristen Høj stod og stirrede efter Vognen, som førte hans elskede Barn bort, forbandede han al Lyst til fremmed Gods og lovede aldrig at „stræne“ mere.

Julen kom og med den Kaptejnen til stor Glæde for den lille Familie. Han bragte Liv og Munterhed med sig og hundrede Gjenstande fra Store og Smaa i Klitgaarden, hvor han stadig havde maattet opholde sig siden sin Familys Afreise for at tilse Arbejdet med at faa Damperen flod igjen.

Else kunde ikke blive træt af at høre ham fortælle om de Kjære i Hjemmet, hver en liden Beretning, han kom med fra det, slugte hun med Begjærlighed. Han bragte et Pust med fra de hjemlige Steder, der kastede en forhøjet Glæde over Helligdagene.

Klokkernes Klang lod dobbelt festligt og Julefalsmen dobbelt skjøn; den sang de jo og gjaa hjemme i den lille lave Kirke. Ordet om al Verdens milde, kjærlige Forjoner jenkede sig dybt i Barnets Sjæl — oi vilde dog kun alle hænge ved ham, tro ham og elske ham, saa maatte alle Mørkets Aander vige — saa vilde den hellige Gud i Himmelen ogsaa blive vor Fader og alting være saa lyst!

Det havde ogsaa været en Fryd for Else at gaa med Fru Richard i de straalende oplyste Butikker for at kjøbe smukke Julegaver til de Kjære i Klitgaarden — hun vidste ikke, hvorledes hun skulde udtrykke sin Taknemmelighed derfor, men saa paa sine Belgjørerere med straalende Øjne.

Kaptejnen levede stille i den store Stad uden at deltage i det selskabelige Liv; dog plejede de hvert Aar i Juleugen at være hos deres Slægtning, Statsraadens, til stor Juletræfest. Saar var den formedelst Bedstemoderens pludselige Død udsat til Nytaars Aften. Thyra og Else maatte begive sig derhen alene, da Kaptejnen ønskede at dvæle i Hjemmet hos sin Hustru de faa Dage, der endnu var tilbage af hans Ferie. Thyra surmulede og mente, der var slet ikke saa rart at komme mere siden Bedstemoderens Død. Fransiska var bleven saa vigtig, og Gutterne saa vilde; hun var hellere bleven hjemme; men da Fløjdørene aabnedes til de straalende oplyste Sale med alle de festligt klædte Damer og Herrer, glerede hun sin Gnavenhed og fik travlt med at føre den aldeles blændede Else omkring.

Der lod en Summen og Brummen af Stemmer henne fra de smaa Tjeborde, hvor Dagens nyeste Nytt blev drøftet, helst Skandalhistorier med mange Tilhæninger. Man skottede lidt til den lille Pige med den ranke Skikkelse og de dybe Øjne, beundrede

de tykke, brune Fletninger — spurgte hvem hun var uden at faa Svar, og passerede videre.

Franziska, den ældste af Husets Børn, nikkede naadigt til Else og førte hende og Thyra ind i et andet Værelse, hvor Ungdommen var samlet og ventede paa, at Juletræet skulde blive tændt og Døren aabnet til den store Sal. De vilde Gutter løb og figgede ind ad Døren, indenfor hvilken der var Træthed og ikke megen Enighed mellem de Personer, der pyntede Træet.

„Maatte jeg bare,“ sagde Franziska, „saa skulde alt snart være færdigt, de derinde ere saa flodse.“

Endelig aabnedes Dørene, og Skaren stormede ind. Thyra saa hen til Kaminen, hvor Bedstemoderens højryggede Stol nu stod tom; derfra havde hun før ordnet alt saa stille og roligt — hun taalte ingen Støjen og Buldren om det hellige Juletræ og slog selv Salmetonen an. Nu vilde ingen begynde, man kunde ikke hufte Berjene; Tønen var snart sat for høj, snart for lav; Børnene begyndte at gaa ud af Kredsen og nærme sig Gaverne med begjærlige Øjne, idet de mumlede om, at man da heller ikke behøvede at synge Salmer.

Elses Ansigt udtrykte stor Utaalmodighed; den lille Pande slog Rynker, og saa slap det saa raft og saa højt over hendes Læber: „a ka' begyn.“

Gutterne fniste og forsøgte at snaffe jydsk; men Else hørte intet, eller brød sig om intet; hun sang med sin klare Røst:

„Den yndigste Rose er funden,“

Bers efter Bers, og flere og flere Stemmer sluttede sig til.

Efter Sangens Slutning blev der en liden Pause, et Alvorspust var gaaet hen over Selskabet. Men snart blev der en Raaben og Spørgen efter Gaverne; man fik travlt med at aabne Pakkerne og beundre. Der var Masjer af Vegetøj og Rager; man nød, vragede og fastede bort.

Else trak sig sty tilbage til en Binduesfordybning og fordybede sig i nogle prægtige Billedbøger. Der fandt Thyra hende og hviskede: „nu har Gutterne ødelagt alt, pustet Lygene ud, og nu kan de ikke enes om at lege! hvad mon Bedstemoder vilde have jagt?“ — Det samme tænkte gamle Marie Koffepige, som nu sagte listede sig ind for at modtage sin Gave; før havde hun været med at gaa i Ring om Træet; iaften var hun glemt. Mon det var noget af Bedstemoderens Mand eller en af de hellige Guds Engle, som indskyde Menneftene gode Raad, der fik Bigen til dristigt at spørge Fruen, om hun maatte sanke op, hvad der laa paa Gulvet. Lidt forundret svarede Fruen ja; thi Marie plejede ikke at være ubeskedet.

Marie hentede en stor Kurv, og Thyra og Else sprang til for at hjælpe hende.

Der var mange Sager, halvt itubrukket Vegetøj, Apfelsiner og henslængte Klædningsstykker, hvilke Marie tjepede; det var Strømper og Forklæder, som Bedstemoderens slittige Hænder havde arbejdet paa; men som ikke var Børnene moderne nok; Thyra havde hørt dem sige det, da de slængte dem hen.

Marie rystede paa Hovedet og stoppede i Kurven — hun havde jo faaet Tilladelsen.

Børnene saa forundrede paa hinanden; hvad vilde Bigen med alt dette? — Hun nikkede fornøjet: „I to maa gjerne hjælpe mig at bære, for der er en Kurv til i Kjøkkenet indeholdende Levninger fra Middagen og Smørrebrød, og det har jeg ogsaa faaet til Raadighed over.“

Børnene fulgte Bigen, og saa gif de ned ad Kjøkkentrappen med de store Kurve, over Gaarden, ind i en snæver Krog og saa op ad nogle stejle, smudsige Trapper.

Besøget gjaldt Enken med de mange Børn. Der var mørkt derinde, men Bigen havde Svovlstikker og tændte Vjæstumper i Kurven. Hun tændte en og saa hen i Krogene, hvor smaa Hoveder tittede frem af de gamle Tæpper og begyndte at røre sig.

Moderen vaagnede ogsaa og kjendte Bigen, som uheldelig begyndte at dele ud til alle Sider.

De smaa klappede i Hænderne og lo, allesammen lys vaagne, og Moderen taltede med Taarer i Øjnene. Det gamle Kar endte med lidt Solfkin i det fattige Hjem.

Da Thyra og Else kom tilbage til de ophyste Sale, hvor Rager, Is og Vin blev ombaarne, trængte

den skjærende Modjætning sig saa stærkt ind paa Elses for Indtryk saa let modtagelige Sind, at hun intet formaaede at spise og var glad, da Kaptejnens Oppasser kom for at afhente dem. Hjemme i Fiskerhytterne havde hun ikke seet saadan Nød som oppe hos den fattige Enke, og det var til stor Glæde for Børnene, at Fru Richard en Dag sendte dem op til hende med Klædningsstykker og Fødevarer, ligesom de ikke sjelden gif Bud for hende til andre Fattige og Syge.

Tiden gaar.

Kaptejnens var bortrejst, og Børnernes Undervisning igjen i fuld Gang. Else arbejdede med Raftløshed, som for at dæmpe Længselen, der laa og ulmede, altid parat til at blusse op. Saaledes gif Vinteren og Sommeren med. I Ferietiden havde Kaptejnens ligget paa Landet, langt borte fra den kvalme, ophevede Hovedstad, og Fru Richard havde haabet, at Elses Kinder skulde faaet en friskere Farve. Der var dejligt ude i den tætte, grønne Skov; men Else jøgte til Bakkerne og de frie Udsigter; Skoven blev hende for snæver, hun længtes efter det store Hav med dets vidunderlig rene, styrkende Luft, og Kinden blev ikke friskere.

Vinteren og Sommeren kom og gif atter med forskjellige smaa Afvækslinger og Afspredelser, som Fru Richard sørgede for. Else havde gjort store Fremstrid i Skolen, og Thyra maatte anstrenge sig for at følge med hende, ogsaa i Musik gif hun hurtigt fremad; men havde dog ikke deri formaaet at naa Thyra. Den største Fornøjelse, Fru Richard kunde gjøre Børnene, var at tage dem med til en Koncert. De muntre Toner fik Thyra til at le og juble, medens de dybe, alvorlige henfattede Else i en Drømmeverden, hun havde vanskeligt at løsrive sig fra. Søndagskolen blev ogsaa flittigt besøgt, og de skjønne Sange, hun der lærte, sendte hun hjem, for at Birgitte kunde lære de smaa Sødskende dem.

Hjemme havde en Epidemi gjæstet Egnen og bragt Død og Sorg i mangt et Hjem; men Birgitte havde ikke vovet at omtale det i sine Breve til Else, forat hun ikke skulde gaa i Vængstelse for de Kjære paa Klitgaarden. Det var en Kjærligheds Dragelse fra Herren, der gif henover Egnen. Han rørte ved Hjertets Streng og fik dem til at dirre, og da saa Menigheden fik en ny Ordets Forkynder, hvis Lunge den Helligaand rørte, begyndte Lyset fra det Høje at skinne gennem det aandelige Mørke. Der var kommen Hunger og Tørst efter det evige Liv, og ængstelig spurgtes der: „Hvad skal jeg gjøre, at jeg kan blive salig?“ Gjennem Ordet kom der Svar: „Læg alle dine Synder for Frelserens Fødder, hæng fast ved ham i Troen, saa faar Du Kræfter til at vandre i et nyt Levnet og blive Guds kjære Barn.“ Man blev aldrig mæt eller træt af at høre snart de alvorlige, strænge Herrens Ord om Omvendelse og Forsjælfelse, snart de liflige, kvægende Ord om Syndsforladelse og Naade. Saa tæt pakket havde Kirken aldrig været, og aldrig havde der været en saadan mægtig Kraft i det gamle Salmevers, som naar det nu tonede:

„Bort Synder og Laster og Lyder
Fremfinner i hellige Døder;
Thi Jesus vil Hellighed have,
At vi vore Synder begrave!“

Ja, at begrave al Houmod og Selvretfærdighed, Bedrageri, Begjærlighed, Drik, Eder og Sladder, det var den Lyst og Begjær, der nu var vaagnet og bredte sig videre og videre.

Kristen Højs Storhedstanter var forlængst borte, Samvittigheds-Uro og Længsel efter Barnet pinte og ndmagede ham, han søgte Fred og Frelse, men længe forgæves; thi de Naadens Ord, han trængte til, forekom ham ikke at være for ham; thi han havde jo søjet Synd til Synd, forhærdet sit Hjerte, bortstødt sit Barn og bragt Sorg og Savn i Hjemmet. Han skulde sit Ansigt og græd bitre, bitre Taarer; men disse Taarer var liflige i Herrens Øjne, dem havde han ventet paa, og dem havde de tro Kvinders Bønner hjulpet frem. Nu var Herrens Tid kommen, nu kunde han lade sin Naadesol skinne, nu kunde han forviise det arme Synderhjerter om alle dets Synders Forladelse.

Sidsel, som ogsaa var bleven draget op over sine jordiske Ghæler, fornåm en Forandring hos sin Husbond, og Birgitte, hvor havde hun ikke spejdet og længtet efter denne Stund og hvor glædedes nu ikke hendes trofaste Hjerte! Hun tænkte paa Barnet; nu maatte Else vide det alt sammen, og Birgitte skrev et langt, langt Brev med afbrudte Sætninger, hvis Hovedsum var: Herren hørte os „til sin Tid.“ Herren være lovet og prisat!

Da Brevet kom, sad den lille Familie i den hyggelige Dagligstue, hvor Ilden var tændt i Kaminen for at holde den raa, tidlige Høstkulde ude. Kaptejnen var kommen hjem Altenen forud, havde knebet Thyra i Kinden, klappet Else paa Hovedet og maalt deres Højde under strængt Paabud om, at Thyra ikke maatte staa paa Taalpidserne. Nu sad han og snoede Thyras krøllede Haar om sine Fingre, medens hans Øjne hvilede forfænde paa Else, og han talte med sin Hustru om, at Børnene nu snart vare fuldvoxsne og modne nok til at forberedes til Konfirmation.

Thyra gjorde Indvendinger, og Else taug; men Kaptejnens Øjne sporede Uro og Vængstelse i alle hendes Træk.

Han rejste sig og gif op og ned ad Gulvet med store Skridt. Han vilde saa gjerne binde denne lille vilde Fugl til sit Rede, troede hans eget Barn udviklede sig saa godt ved denne Plejefosters Side, og dog var der noget hos den ærlige Mand, der stred imod at strække Bingen og lænke Fuglen; hans Skridt bleve hurtigere og hurtigere. Da ringede det, Bigen bragte Brevet med den store, stive Skrift, og Else flygtede til den fjerneste Krog i Huset for at læse det.

Det varede længe, før hun kom tilbage med Glædestaarer endnu perlede paa Kinden, og med Birgittes Ord tonende derinde i Hjertet: Herren hørte os i sin Tid! Herren være lovet!

Thyra sad ved Pianoet, og Else satte sig stille i den mørkeste Krog af Værelset. Musikken lod først jublende som en Lovsang, og Else foldede Hænderne, saa lod den sagte, længelsfuld og smeltende og lettede Billederne frem af Hjemmet og alle de Kjære.

Et andet Billede stillede sig imellem: hun saa sig selv i den store, prægtige Hovedstadskirke, hvor Løftet skulde aflægges, og hvor Orgelet brufte; hun saa den brogede urolige Menneftemasje omkring sig; men Fader, Moder, Birgitte og hendes Søskende hvor vare de? Hun syntes, de stode paa Storekitt og strakte Armene længelsfuldt ud efter hende. Pludselig rejste hun sig, og en uimodstaaelig Magt drev hende hen til den lille Sopha, hvor Kaptejnen havde sat sig ved sin gode Hustrus Side. Der sank hun ned paa Stammelen ved deres Fødder, lagde sit Hoved i Fru Richards Skjød og stammede: „Det er vist meget... meget utaknemligt af mig, men jeg... længes... længes saa usigeligt... kan ikke leve dem derhjemme foruden; lad mig drage til dem!“

Thyras dampede Melodier endte med en brat Akkord, og hun vilde ile hen til Else, men standjedes af Kaptejnen, der drog hende ind til sig og lagde Fingeren paa hendes Mund.

Fru Richard blev meget bedrøbet; men Kaptejnen foreholdt hende, at de ingen Ret havde til at holde Barnet tilbage; kun vilde han, at hun skulde opsætte Afrejsten til henimod Jul, forat han kunde skaffe hende passende Rejsefælskab.

Vente! jo nu kunde Else saa godt vente; hun ønskede heller ikke pludseligt at forlade sine Kjære Venner; kunde hun blot komme hjem til Jul, til Jul!

Moderen og Birgitte blev underrettede om hendes Komme; men for Faderen skulde det være en Hemmelighed — han skulde overrastes!

Sluttes

Mendres sidste Besøg.

(Maleri af W. Marstrand.)

Gaa ej, Mendre, bliv endnu en Stund!
Snart lukkes mit Øje i Dødens Blund,
Endt er mine Prøvelsens Dage. —
Han famler paa Tæppet med usikker Haand
Og synker udmattet tilbage.

Bliv hos mig, Mendre, til alt er forbi!
Saa trykker Du mine Øjne i.
Jeg længes og stunder til Døden.
Hans Stemme er svag, hans bristende Blik
Er vendt imod Aftenrøden.

Mendre, hører Du Klokkernes Klang?
De kimer og ringer min Svanesang,
De ringer mig ind i Himmelen.
Luk Vinduet op; snart flyver min Sjæl
Paa Vinger mod Stjernevrimmelen.

Hun knæler stille ved Lejet ned
Og kjøler hans Pande og tørrer hans Sved
Og griber hans Haand og græder. . . .
— Derude blinker Stjernerne mildt,
Mens hun ligger paa Knæ og beder.

Gabriel Scott.

Missionshuse.

[Til Billederne.]

Da „Kirkelig Forening for den indre Mission i Danmark“ stiftedes 13de Septbr. 1861, behøvede den ikke at spørge meget om Husly; thi vel var der foruden dens gamle Formand, Pastor Rønne, og de to unge Kapellaner, Johannes Clausen og mig, saa godt som ingen Præster, der vilde have med denne Sag at gøre, man betragtede den som en Fordærvelse for Kirken — den døde i Rationalisme stivnede Kirke — og mente, at den kun kunde ende med at blive til en Sekt, og stede den som Pesten. Nu ere snart 32 Aar forløbne, og Indre-Mission er endnu ikke bleven til en Sekt, medens den har været en kraftig Bøm for Sektvæsenet, og uden Modsigelse er det denne Virksomhed, som fremfor alt andet har fremkaldt det Kirke-Liv, som nu viser sig i Danmark. Men, som sagt, for 32 Aar siden behøvede Indre-Missionen ikke at spørge efter Husly, om end Kirkerne i Regelen vare lukkede for den, thi vi havde til at begynde med kun én Missionær, medens vi dog i Løbet af de første Aar fik nogle enkelte flere Lægfolk, som udsendtes til at virke for Sagen. Men disse faa Udsendinge kunde let faa Rum til deres Møder i Bondegårdene eller Husene, de fleste Steder ogsaa i Skolerne.

Smidlertid voksede denne Virksomhed med en forunderlig Kraft. Den ene troende Præst sluttede sig til den efter den anden, saa at Kirkerne aabnede sig for større Møder, og hvor endnu mange Kirker vare lukkede, drog Missionen ud i Skoven og holdt der sine Møder, der snart samlede Tusinder om Ordets Forkyndelse, som sang omkap med Skovens Fugle. Skovene var vore første Missionshuse, som vel ere rummelige og godt ventilerede, men som have den Fejl ikke at kunne opvarmes om Vinteren. Nu staa omtrent alle Landets Kirker aabne for Indre-Missions Møder, naar disse holdes af Præster, og der er for længe siden givet Tilladelse til, at Præsterne maa lade Lægprædikanterne tale i Kirkerne, og mange Præster aabne beredvilligt deres Kirker for disse.

Men Missionens Arbejde har udviklet sig til at omfatte saamange Virksomheder, at dette ikke er til-

stræffeligt. Der er dannet Unglingsforeninger og Pigeforeninger rundt om; der holdes Børnegudstjenester i stort Omfang, og de Troende føle bestandig i rigere Maal Trang til at samles til Ven og Samtale. Derfor har Missionen behøvet at have fine egne Huse, hvor baade disse særegne Virksomheder kunne samles, og hvor vore Missionærer bedre end andetsteds altid kunne finde Plads til deres Møder. Det første Missionshus fik Missionen i Randers, hvor nogle Benner ved Auktion kjøbte et gammelt uanfæligt Hus i en Udkant af Byen, og dette var i mange Aar vort eneste Missionshus. Men da Missionens Arbejde i Randers er vokset saameget, at dette ringe Lokale blev for lidet og for affides liggende, er der bygget et stort smukt Missionshus inde i Byen, hvoraf her gives et Billede; det er ca. 60 Alen langt og kan rumme en Mængde Menninger, medens det ved sit arkitektonisk smukke Ydre og sine hyggelige Sale er et indbydende Foramlingslokale. Det har kostet 26 000 Kroner.

I de senere Aar har Opførelsen af Missionshuse taget et meget stærkt Opving. Der findes saadanne i 15 af Sjællands Kjøbstæder, i 2 af Fyns, i 8 af Sjællands og i 1 af Bornholms, som enten ere færdige eller under Opførelse.

Og rundt om paa Landet, hvor Livet har begyndt at vore sig ved Missionens Virksomhed, bygges der Missionshuse, saa at disses Antal med de under Opførelse værende beløbe sig til henved 150. De ere naturligtvis meget forskellige i Størrelse og Udseende, alt efter de stedlige Forhold og Bennernes Tal og Evne. Thi de bygges af Missionens Benner, som naar de ere blevene gjældfri, stjanke dem til Indre-Mission. Og det er meget betydelige Summer, som Bennerne ofre paa denne Maade, hvilket saameget mere maa paastjones, som Missionens Benner i Regelen ikke findes mellem de Velhavende; det gaar Indre-Mission i Danmark, som det gif de Hellige i Korinth: „Ikke mange Vise efter Kjød, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme, men det for Verden Daarlige udvalgte Gud for at bestjæmme de Vise, og det for Verden Skrøbelige udvalgte Gud for at bestjæmme de Stærke“ (1 Kor. 1, 26—27). Der findes store, smukke, kostbare Huse i enkelte Byer, af hvilke fornemmelig kan nævnes Aarhus, Randers, Aalborg, Holstebro, Fredericia, Vejle, Kolding, Odense og Frederiksborg. I dette Foraar er indkjøbt en Byggegrund til 60 000 Kr. til et Missionshus paa Frederiksberg, hvor Missionen kan samle sine Hovedlokaler og sin Virksomhed i denne tætbeholdte Forstad til Kjøbenhavn, men som endnu hører til Landet. Saa har jo den særlig Kjøbenhavnske Mission sit store Missionshus „Bethesda“. De andre Missionshuse ere mindre og bestaa i Regelen af en større Sal og en mindre foran til mindre Møder, hvilken kan sættes i Forbindelse med hin ved store Døre. Ofte er der ogsaa en Bolig for en Missionær eller en Husfader.

Missionshuset i Fredericia, hvoraf her ogsaa gives et Billede, er et af de smukkeste i Landet, er bygget 1891 efter Tegning af Arkitekt Jakobsen. Sognepræsten Gøtzsche skriver derom: „Trangen til et Missionshus havde med det voksende Samfundsliv været følt i længere Tid, og i Slutningen af 1888 blev der paa et Møde i Mikaeli Præstegaard, hvor en større Kreds af Indre-Missions Benner i Byen og fra de omliggende Landdistrikter var samlet, besluttet at arbejde paa at faa Sagen bragt til Udførelse. Efter en Del forgjæves Forsøg lykkedes det i Begyndelsen af 1891 at faa en Byggeplads, idet Staten var villig til at sælge til dette Hjem et Stykke af den Grund, hvorpaa det ved Bombardementet 1864 afbrændte militære Sygehus havde ligget, og Grundstenen blev lagt 23de Juli, efterat der var holdt Gudstjeneste, ved hvilken Pastor Beck prædikede. Huset blev indviet 29de Decbr. samme Aar, skjønt det endnu ikke var helt færdigt, men der var Trang til at tage det i Brug. De manglende Arbejder blev saa udførte i Løbet af 1892. — Missionshuset bestaar af en Hovedbygning og en dermed forbunden Sidebygning. Hovedbygningen, som er 36 Alen lang og 17½ Alen dyb i udvendigt Maal, har Indgangsdør i den vestlige Gav, hvor der er en liden Forstue med en Garderobe paa den ene Side og Trappen til Orgelet paa den anden. Hele den øvrige Del af Hovedbygningen optages af den store Sal, der har en Længde af ca. 30 Alen og en Dybde af 16; den er 10 Alen høj med smukt Bælkeloft; Talerstolen er anbragt midt paa den sydlige Væg. I Sidebygningen findes ligeoverfor Taler-

stolen en mindre Sal 10 og 11 Alen stor, som kan sættes i Forbindelse med den store Sal, og ovenover den lille Sal er en Balkon. Der er til daglig Brug Sidepladse for ca. 540 Personer, nemlig i den store Sal 400, i den lille 70, paa Balkonen og ved Orgelet 70, men der kan, naar fornødent gjøres, stilles Sidepladse for betydeligt flere, vel omtrent for 200 til. Det hele gjør et meget tiltalende, paa en Gang anseeligt og venligt Indtryk. — I Sidebygningen findes, foruden den lille Sal, Husfaderens Bolig med Kjøkken o. s. v. og Lokalerne for Gæstehjemmet. Disse bestaa dels af et 9 og 7 Alen stort Gæsteværelse, som er aabent hele Dagen og Aftenen, og hvor der kan faaes Mad og Drikke hos Husfaderen, dels af flere større og mindre Sovestuer ovenpaa, saa at Tilrejsende kunne faa Natteherberge. Troende Menninger, som skulle overnatte i Fredericia, behøve derfor ikke at søge hen til de almindelige Hoteller eller Gæstgivergaarde, men kunne faa et godt og venligt Hjem i Missionshuset, og det endda for en billig Betaling. — Missionshuset har med Grunden kostet over 25 000 Kr., og der hviler endnu en betydelig Gjæld paa det.

Et Fotografi af Bygningen, hvorefter Billedet her er taget, kan faaes tilkjøbs hos Indre-Missionærerne og sælges til Fordel for Missionshuset.

Bilh. Beck.

Lægeraad.

Spørgsmaalene maa formes saa korte og saa nøjagtigt efter Sagsdomsymptomerne som muligt. Opgivelse af Alder, Bosted, Bøvl og tidligere gennemgaaede Sygdomme ønskes gjerne. Sin Spørgsmaal fra Abonnenterne besvares, ligesom tydeligt Navn og Adresse maa opgives. Spørgere i Amerika kunne ikke vente Svar før om ca. 4 Maaneber.

— c. A.

Besøg isommer Tonsaaen eller Gausdal Sanatorium og underkast Dem der en ordnet Behandling med Massage, Electricitet etc.

J. A. S. B.

1. Tag en Spiseffte amerikansk Olie og en Spiseffte Salmiaspiritus paa en Ølskaffe. Fyld denne med lun-
tent Vand og rust godt om.

Hermed vaskes Haaret Morgen og Aften. — Mærk
Flasken godt, saa ingen drifter af den! Af og til kan
De ogsaa guide Haarrodterne med lidt almindelig Spi-
ritus.

2. Nej.

Fr. flersaartig Abonnent.

Lagtet Deres Forklaring er meget grei, er det umuligt at besvare Deres Spørgsmaal uden indgaaende Underfølgelse og uden først at have seet Apparatet anbragt. Meningen er i alle Fald, at De vilde kunne opnaa noget rettere Holdning. Dr. L. vil kunne besvare disse Spørgsmaal tilfredsstillende.

Af „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subskription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forskudsbetaling og adresseres til

„Illustreret Familieblad.“

Decorah, Iowa.

Indhold.

Solveig. Af Annette Jhle. [Fort.] — Historien om en Time. Af Hilda Newman. — Kvitgaarden. Af „p.“ [Fort.] — Mendres sidste Besøg. Digt af Gabriel Scott. — Sagar forvishes. [Billede.] — Missionshuse. [Med 2 Billeder.] — Parti fra Nordmarken ved Krijanina. [Billede.] — I Høsaannen. [Billede.] — Lægeraad. —